Maanden heb ik uitgekeken naar afgelopen dinsdagavond. Er stond een werkdiner met William McDonough in de agenda. In mailtjes en gesprekken refereerde hiernaar als "Meeting God". En ik dacht dat ik er helemaal uit was. Cradle to Cradle, recycling in de overtreffenSTE trap. Maar dat ben ik dus niet. Om de groei van de stad in goede banen te leiden wordt er gewerkt met de Almere Principes. Een afsprakenlijstje, zoals eerder de Hannover Principles zijn vastgesteld. Maar de principes zijn vager dan ik had gehoopt. Nauwelijks dwingend, heel open en voor politici gemakkelijk te ontlopen...

Ik had gehoopt op een "ik zie het licht" moment. Dat het een bekroning werd op maandenlang dekwerk. Met scherp geformuleerde teksten waar je in gelooft, of niet. Als een religie bijna. Maar met deze teksten kan je het niet oneens zijn. Natuurlijk zijn de Principes geen doel, maar een inspiratiebron. En dat is nooit weg. Maar toch...

Maar Ik merk nu dat ik een heel slecht artikel aan het schrijven ben. Dat betekent dat ik er nog niet uit ben. Dat ik het even moet laten liggen. En dan hopen dat het kwartje vanzelf valt. Morgen de teksten nog maar eens goed lezen en de avond nog eens in gedachte aan me voorbij laten gaan. Het is waarschijnlijk niet een bekroning , maar juist een start.

Wie bij het werkdiner ontbrak was wethouder Smeeman. Henk heeft ondertussen wel het licht gezien: de 4 woontorens zijn uit het bestemmingsplan van de Indische Buurt gehaald. Vorige week al deed hij hetzelfde met een vuurwerkopslag.

Even daarvoor voerde hij onze motie om een stadsklok te plaatsen in het Stadshart, als zijnde een romantische ontmoetingsplaats, vol overgave uit. Henk wort steeds Leefbaarder, maar houdt er volgende week mee op. Je zou bijna hopen dat ie langer bleef. Zou hij het betaald parkeren waarschijnlijk ook nog opheffen...